

€ NN-€UNI

MURHA-
MYSTEERI
ULLAN-
LINNASSA

An illustration of a woman with long, thick, golden-brown braided hair. She is wearing a white, long-sleeved dress with a high collar and is lying in bed. Her arms are crossed over her chest. The bed has white pillows and a red and gold patterned blanket. The background is dark with a greenish glow at the top right.

TIINA REUNANEN

Enneuni

Tiina Reunanen

ENNEUNI

Murhamysteeri Ullanlinnassa

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

© 2026 Tiina Reunanen

Kannen suunnittelu: Tiina Reunanen

Sisuksen taitto: Tiina Reunanen

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-7494-6

ENSIMMÄINEN LUKU

Kun kevät oli jo toden teolla alkamassa, ja mustarastaat lauloivat öisin Tähtitorninmäen lehmuksissa, löytyi kerrostalon vintiltä, Helsingin Ullanlinnassa ruumis. Vainaja tunnistettiin samassa rapussa asuvaksi, vanhanpuoleiseksi rouva Habsburgiksi. Hänet oli murhattu - ilmeisesti lyömällä, sillä päässä näkyi hiukan verta - ja siirretty sitten lukkojen taakse vintille kuivauskomeroon. Epäilykset rikoksesta heräsivät välittömästi kun huomattiin ettei hänellä ollut pyykkiä mukanaan. Myös outoja tavaroita löydettiin murhapaikalta. Ovensuussa lojui poltettu lautainen risti ja teepussi. Poliisit alkoivat tutkia tapausta murhana tai vielä pahempaa; rituaalimurhana.

Kun asiaa pengottiin tarkemmin, kävi ilmi ettei rouvalla ollut paljon omaisuutta. Hänen puolisonsa oli jo kuollut, ja tytär oli mennyt naimisiin kunnollisen ja harmittoman miehen kanssa. Ainoa riitapukari oli hänen veljensä, joka oli muuttanut vasta äsken kaukaa Pohjois-Dakotasta samaan taloon. Poliisit olivat ymmällään. Mitään ei oltu rikottu, varastettu eikä muutakaan, ja jos ruumis olisi jätetty kotiin, olisi kuolemantapauksen ajateltu olevan tavallinen kaatuminen. Kyselyt aloitettiin naapurustossa ripeästi saman tien. Ensimmäisenä vuorossa oli yläkerran yksiön moderni runoilija neiti Helmi Haukilahti. Toinen poliiseista, lyhyempi, jonka silmiä kuvattiin joskus järvenharmaiksi, meni suoraan asiaan.

- Missäs neiti oli lauantaina kello kolmen ja viiden välillä?

Kun Helmi Haukilahti sanoi olleensa kirjastossa ja kaupassa ja kertoi, mitä oli lainannut ja ostanut, hän huomasi että kuulustelija oli jo menettänyt mielenkiintonsa ja haukotteli. Mutta toinen komi-sarioista, jolla oli punakat kasvot, katsahti epäluuloisesti Helmiä. Hän ajatteli että naisella oli vanhempi nimi kuin olisi kuulunut olla ja että nainen selitti liikaa. Hän on liian tasapainoinen.

- Jaah,

sanoi järvenharmaasilmäinen komisario Henry Humppila.

- Luuletteko että rouvalla oli täällä talossa vihamiehiä,

kysyi komisario Pampelius neiti Haukilahdelta. Helmi Haukilahti rupesi muistelemaan rouva Habsburgin ainaista valitusta esimerkiksi siitä kun joku oli laittanut muovikämpärin rännin alle ja rouva Habsburg piti sitä ruman värisenä.

- Voi olla aika monikin, koska hän, niin hän ei aina ollut tyytyväinen.

- Ja muistatteko mitään erityistä viime kuussa tai tässä kuussa?

Neiti Haukilahti mietti vähän aikaa muttei muistanut mitään. Samalla komisario Pampelius ähkäisi, hänestä istuminen matalalla maissirahilla melkein lattianrajassa oli hankalaa, ja hänen lonkkansa olivat kangistuneet. Nuorempi Humppila veti häntä käsivarresta, ja neiti Haukilahti katseli huolestuneena vieressä. Sitten poliisit lähtivät ulos saamatta sillä kertaa selville sen enempää.

Seuraava haastateltava oli herra Rossein, vainajan veli. Silloin kun he menivät asuntoon, oli iltapäivä jo pitkällä, ja aurinko oli siirtynyt toiselle puolelle rakennusta. Huone oli hämärä, mutta vastapäisen

talon ikkunoista peilautuva oranssinkeltainen auringonloimu sai maiseman näyttämään elävältä. Pienen varastorakennuksen seinään pihalla oli maalattu vuoristomaisema, jonka keskellä oli vesiputous, ja sen varrella seisoi harvaoksainen kuusi kuin ongella. Herra Rosseinia ei tarvinnut kuulustella, hän puhui koko ajan, ja se mitä he saivat kuulla, sekoitti asiat entisestään.

- Minä tulin tänne Suomeen siksi että saataisiin Nurian kanssa rauha ennen kuin aika jättää. Me olimme nuorempana paljon yhdessä. Minä muutin Dakotaan 50-luvulla ja menin sinne tekemään hommia. Sitten minä menin naimisiin yhden Mary-Janen kanssa, joka tuli rappuja alas sillä lailla että satutti selkensä, ja minä hoidin meidän kotimme ja työn ja pojan, saa sanoa kokonaan. Appaloosa jatkaa nyt samoja hommia.

- Erikoinen nimi, onko se juutalainen, tiedusteli Humppila hienotunteisesti.

- Neh, neh. Se on vaan semmoinen hellittelynimi, koska pojalla on niin paljon pigmenttilänttejä iholla. Siitä se. Oikea nimi on Rami Rossein tai sitten käytän lyhennettä Appaloosasta, Loosaa.

- Saitteko te sovinnon aikaan?

- Ei me saatu. Nuria oli samanlainen kuin silloin

Rouva Habsburg löydetään surmattuna ullakolta Helsingin Ullanlinnassa. Melkein aina tutkimuksensa töppäävä etsiväkaksikko Pampelius ja Humppila joutuvat selvittämään koukeroista murhamysteeriä joka vaatii paljon kahvia ja pullaa ennen läpimurtoa. Murhaajaa etsitään toivioireteläisten kanssa Israelista saakka.

Tutkinnan takkuillessa ja kevään edetessä romanttiset ajatukset saavat myös etsiväkaksikon valtaansa. Tapahtumien keskiössä on liiankin tasapainoinen moderni runoilija neiti Haukilahti.

Enneuni on runollinen murhamysteeri jonka loppuratkaisua ei ole yhdenkään lukijan mahdollista arvata.

Kannen maalaus Robert de Boronin kirjasta L Istoire de Merlin n. 1280-1290

